БИТИЕ

ИЛИ ПЪРВАТА ОТЪ ПЕТТѢ МОИСЕЕВИ КНИГИ

1 Въ начало Богъ създаде небето и земята.

2 А земята бѣше пуста и неустроена; и тъмнина покриваше бездната; и Божиятъ Духъ се носѣше надъ водата.

3 И Богъ каза: Да бжде свѣтлина. И стана свѣтлина.

4 И Богъ видѣ, че свѣтлината бѣше добро; и Богъ раздѣли свѣтлината отъ тъмнината.

5 И Богъ нарече свѣтлината День, а тъмнината нарече Нощь. И стана вечерь, и стана утро, день първи.

6 И Богъ каза: Да бжде просторъ посрѣдъ водитѣ, който да раздѣли вода отъ вода.

7 И Богъ направи простора; и раздѣли водата, която бѣше подъ простора, отъ водата, която бѣше надъ простора; и стана така.

8 И Богъ нарече простора Небе. И стана вечерь, и стана утро, день втори.

9 И Богъ каза: Да се събере на едно мѣсто водата, която е подъ небето, та да се яви сушата; и стана така.

10 И Богъ нарече сушата Земя, а събраната вода нарече Морета: и Богъ видѣ, че бѣше добро.

11 И Богъ каза: Да произрасти земята крехка трева, трева семеносна и плодоносно дърво, което да ражда плодъ, споредъ вида си, чието семе да е въ него на земята; и стана така.

12 Земята произрасти крехка трева, трева която да дава семе, споредъ вида си, и дърво, което да ражда плодъ, споредъ вида си, чието семе е въ него; и Богъ видѣ, че бѣше добро.

13 И стана вечерь, и стана утро день трети.

14 И Богъ каза: Да има свѣтлина на небесния просторъ, за да раздѣлятъ деня отъ нощьта; нека служатъ за знаци и за *показване* времената, днитѣ и годинитѣ;

15 и да бждатъ за свѣтила на небесния просторъ, за да освѣтляватъ земята; и стана така.

16 Богъ създаде двете голѣми свѣтила: по-голѣмото свѣтило, за да владѣе деня, а по-малкото свѣтило, за да владѣе нощьта; *създаде* и звездитѣ.

17 И Богъ ги постави на небесния просторъ, за да освѣтляватъ земята,

18 да владѣятъ деня и нощьта, и да раздѣлятъ свѣтлината отъ тъмнината; и Богъ видѣ, че бѣше добро.

19 И стана вечерь, и стана утро, день четвърти.

20 И Богъ каза: Да произведе водата изобилно множества одушевени влѣчуги, и птици да хвърчатъ надъ земята по небесния просторъ.

21 И Богъ създаде голѣмитѣ морски чудовища и всѣко одушевено сжщество, което се движи, които водата произведе изобилно, споредъ видоветѣ имъ, и всѣка крилата птица споредъ вида й; и Богъ видѣ, че бѣше добро.

22 И благослови ги Богъ, казвайки: Плодете се, размножавайте се и напълнете водитѣ въ моретата; нека се размножаватъ и птицитѣ по земята.

23 И стана вечерь, и стана утро, день петти.

24 И Богъ каза: Да произведе земята одушевени животни, споредъ видоветѣ имъ: добитъкъ, влѣчуги и земни звѣрове, споредъ видоветѣ имъ; и стана така.

25 Богъ създаде земнитѣ звѣрове споредъ видоветѣ имъ, добитъка — споредъ видоветѣ му, и всичко което пълзи по земята, споредъ видоветѣ му; и Богъ видѣ, че бѣше добро.

26 И Богъ каза: Да създадемъ човѣка по Нашия образъ, по Наше подобие; и нека владѣе надъ морски-

тѣ риби, надъ небеснитѣ птици, надъ добитъка, надъ цѣлата земя и надъ всѣко животно, което пълзи по земята.
27 и Богъ създаде човѣка по Своя образъ; по Божия образъ го създаде: мѫжъ и жена ги създаде.
28 И Богъ ги благослови. И рече имъ Богъ: Плодете се и се размножавайте, напълнете земята и обладайте я, и владѣйте надъ морскитѣ риби, надъ въздушнитѣ птици и надъ всѣко живо сѫщество, което се движи по земята.
29 И Богъ рече: Вижте, давамъ ви всѣка семеносна трева, която е по лицето на цѣлата земя и всѣко дърво, което има въ себе си плодъ на семеносно дърво; тѣ ще ви бѫдатъ за храна.
30 А на всичкитѣ земни звѣрове, на всичкитѣ въздушни птици, и на всичко, което пълзи по земята, въ което има животъ, *давамъ*, всѣка зелена трева за храна; и стана така.
31 И Богъ видѣ всичко, което създаде; и, ето, бѣше твърде добро. И стана вечерь, и стана утро, день шести.

2 Така се свършиха небето и земята и цѣлото тѣхно воинство.
2 И на седмия день, като свърши Богъ дѣлата, които бѣше създалъ, на седмия день си почина отъ всичкитѣ дѣла, които бѣше създалъ.
3 И благослови Богъ седмия день и го освети, защото въ него си почина отъ всичкитѣ си дѣла, *отъ всичко*, което Богъ бѣше създалъ и сътворилъ.
4 Това е произходътъ на небето и на земята при сътворението имъ въ времето, когато Господь Богъ създаде земя и небе.
5 А никакво полско растение още нѣмаше на земята и никаква полска трева не бѣше още поникнала; защото Господь Богъ не бѣше далъ дъждъ на земята и нѣмаше човѣкъ, който да обработва земята;
6 но пàра се издигаше отъ земята та напояваше цѣлото лице на земята.
7 И Господь Богъ създаде човѣка отъ пръсть изъ земята, и вдъхна въ ноздритѣ му жизнено дихание; и човѣкътъ стана жива душа.
8 И Господь Богъ насади градината на изтокъ, въ Едемъ, и постави тамъ човѣка, когото бѣше създалъ.
9 И Господь Богъ направи да прораства отъ земята всѣко дърво, що е красиво на гледъ и добро за храна, както и дървото на живота всрѣдъ градината и дървото на познаване доброто и злото.
10 И рѣка изтичаше отъ Едемъ да напоява градината, отъ гдето се разклоняваше и стана четири главни *рѣки*.
11 Името на едната е Фисонъ; тя е, която обикаля цѣлата Евилатска земя, гдето има злато.
12 И златото на оная земя е добро тамъ има *още* бделий и ониксовъ камъкъ.
13 Името на втората рѣка е Гионъ; тя е, която обикаля цѣлата Хуска земя.
14 Името на третата рѣка е Тигъръ*: тя е, която тече на изтокъ отъ Асирия. А четвъртата рѣка е Ефратъ.
15 И Господь Богъ взе човѣка и го засели въ Едемската градина, за да я обработва и да я пази.
16 И Господь Богъ заповѣда на човѣка, казвайки: Отъ всѣко дърво въ градината свободно да ядешъ;
17 но отъ дървото за познаване доброто и злото, да не ядешъ отъ него; защото въ деня, когато ядешъ отъ него, непременно ще умрешъ.
18 И Господь Богъ каза: Не е добре за човѣка да бѫде самъ; ще му създамъ подходящъ помощникъ.
19 И Господь Богъ създаде отъ земята всички полски звѣрове и всички въздушни птици; и ги приведе при човѣка, за да види какъ ще ги наименува; и съ каквото име назовѣше човѣкътъ всѣко одушевено сѫщество, това име му остана.
20 Така човѣкътъ даде имена на всѣки *видъ* добитъкъ, на въздушнитѣ птици и на всички полски звѣрове. Но помощникъ, подходящъ за човѣка, не се намѣри.
21 Тогава Господь Богъ даде на човѣка дълбокъ сънъ, и той заспа; и взе едно отъ ребрата му, и напълни мѣстото му съ плъть.
22 И Господь Богъ създаде жената отъ реброто, което взе отъ човѣка и я приведе при човѣка.
23 А човѣкътъ каза: Тази вече е кость отъ коститѣ ми и плъть отъ

* *Евр.* Иделелъ.

плътьта ми; тя ще се нарече Жена, защото отъ Мжжа бѣ взета.

24 Затова ще остави човѣкъ баща си и майка си и ще се привърже къмъ жена си и тѣ ще бждатъ една плъть.

25 А и двамата, човѣкътъ и жена му, бѣха голи и не се срамуваха.

3 А змията бѣше най-хитра отъ всички полски звѣрове, които Господь Богъ бѣше създалъ. И тя рече на жената: Истина ли каза Богъ да не ядете отъ всѣко дърво въ градината?

2 Жената рече на змията: Отъ плода на градинскитѣ дървета можемъ да ядемъ;

3 но отъ плода на дървото, което е всрѣдъ градината, Богъ каза: Да не ядете отъ него, нито да се допрете до него, за да не умрете.

4 А змията рече на жената: Никакъ нѣма да умрете;

5 но знае Богъ, че въ деня, когато ядете отъ него, ще ви се отворятъ очитѣ и ще бждете, като Бога, да познавате доброто и злото.

6 И като видѣ жената, че дървото бѣше добро за храна, и че бѣше приятно за очитѣ, дърво желателно, за да дава знание, взе отъ плода му та яде, даде и на мжжа си *да яде* съ нея, та и той яде.

7 Тогава се отвориха очитѣ и на двамата и тѣ познаха, че бѣха голи; и съшиха смокиневи листа та си направиха препаски.

8 И при *вечерния* вѣтрецъ чуха гласа на Господа Бога, като ходѣше изъ градината; и човѣкътъ и жена му се скриха отъ лицето на Господа Бога между градинскитѣ дървета.

9 Но Господь Богъ повика човѣка и му рече: Где си?

10 А той рече: Чухъ гласа Ти въ градината и уплашихъ се, защото съмъ голъ; и се скрихъ.

11 А *Богъ му* рече: Кой ти каза, че си голъ? Да не би да си ялъ отъ дървото, отъ което ти заповѣдахъ да не ядешъ?

12 И човѣкътъ рече: Жената, която си ми далъ за другарка, тя ми даде отъ дървото, та ядохъ.

13 И Господь Богъ рече на жената: Що е това, което си сторила? А жената рече: Змията ме подмами, та ядохъ.

14 Тогава рече Господь Богъ на змията: Понеже си сторила това, проклета да си измежду всѣки *видъ* добитъкъ и измежду всички полски звѣрове; по корема си ще се влѣчешъ, и пръсть ще ядешъ презъ всичкитѣ дни на живота си.

15 Ще поставя и вражда между тебе и жената и между твоето потомство и нейното потомство; то ще ти нарани главата, а ти ще му наранишъ петата.

16 На жената рече: Ще ти преумножа скрьбьта въ бременностьта; съ скрьбь ще раждашъ чада; и на мжжа ти ще бжде подчинено *всѣко* твое желание и той ще те владѣе.

17 А на човѣка рече: Понеже си послушалъ гласа на жена си и си ялъ отъ дървото, за което ти заповѣдахъ, като казахъ: Да не ядешъ отъ него, то проклета да бжде земята поради тебе; съ скрьбь ще се прехранвашъ отъ нея презъ всичкитѣ дни на живота си.

18 Тръни и бодили ще ти ражда; и ти ще ядешъ полската трева.

19 Съ потъ на лицето си ще ядешъ хлѣбъ, докато се върнешъ въ земята, защото отъ нея си взетъ; понеже си пръсть и въ пръстьта ще се върнешъ.

20 И човѣкътъ наименува жена си Ева *, защото тя бѣше майка на всички живи.

21 И Господь Богъ направи кожени дрехи на Адама и на жена му и ги облѣче.

22 И Господь Богъ каза: Ето, човѣкътъ стана като единъ отъ Насъ, да познава доброто и злото; и сега, за да не простре ржката си да вземе и отъ дървото на живота, да яде и да живѣе вѣчно, —

23 затова Господь Богъ го изпжди отъ Едемската градина да обработва земята, отъ която бѣ взетъ.

24 Така той изпжди Адама; и постави на изтокъ отъ Едемската градина херувимитѣ и пламенния мечъ, който се въртѣше, за да пазятъ пжтя къмъ дървото на живота.